

MEGAN NOLAN

DEPENDENTĂ DE TINE

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

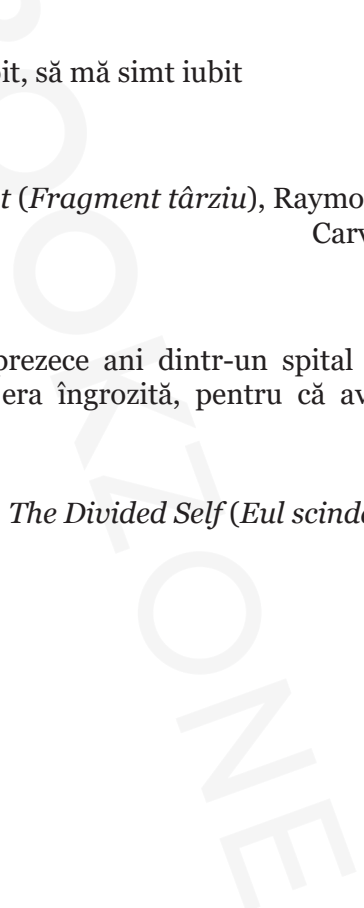

Și, chiar și așa, ai primit
Ce-ai vrut de la viață?
Da, am primit.
Și ce ți-ai dorit?
Să mă pot numi iubit, să mă simt iubit
pe-acest pământ.

*Late Fragment (Fragment târziu), Raymond
Carver*

O fetiță de șaptesprezece ani dintr-un spital de
psihiatrie mi-a spus că era îngrozită, pentru că avea
bomba atomică în ea.

R.D. Laing, *The Divided Self (Eul scindat)*

Aprilie, 2012

DUBLIN

1

Prima oară când l-am văzut, mi-a fost tare milă de el.

M-am uitat de jur împrejur să văd unde sunt băuturile, mi-era sete, și de-acolo a început totul.

Stătea în picioare lângă o sculptură din galerie, o chestie grotescă, roz, care părea să semene cu un fel de ureche umană modificată.

Era prins într-o conversație cu cineva și, când vorbea, gesticula vehement spre interlocutorul său. Mi-am dat seama că nu era prima dată când îl întâlneam.

Fusesem la un moment dat la biblioteca Rathmines și stătusem la o masă vizavi de el. Atunci rămăsesem la fel de impresionată ca și acum, pentru că era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată, și avusesem un schimb lung de priviri.

Pe vremea aceea eram cu altcineva și, chiar dacă n-aș fi fost, nu abordasem niciodată un bărbat, nu în felul acela. Ulterior, m-am mai gândit la el și am presupus că era doar în trecere. Era imposibil ca un bărbat ca el, care arăta așa să locuiască în Dublin sau în Irlanda. Era imposibil ca cineva atât de frumos să locuiască acolo, cu noi.

Acum stătea la nici trei metri distanță de mine și m-am uitat din nou cu atenție la el.

Părul lui Ciaran era genul acela de păr blond mai închis la culoare, ca puful, al unui bebeluș abia devenit copilaș. Avea niște ochi cenușii, mari și un nas roman acvilin, sub care părea că arde mocnit o gură perfectă, cu buze de heruvim. Gura îi era ireal de trandafirie, ușor strâmbă, parcă bosumflată sau gata să râdă mereu. Era foarte înalt și avea postura cuiva care crescuse devreme în înălțime și încerca să mascheze lucrul ăsta.

Mâinile lui fine arătau disproporționat de mari, chiar dacă țineai cont de membrele lungi. Cumva, oasele îi păreau mai delicate decât ale oricui altcuiva. Și trăsăturile feței sale erau adorabile, dar mai degrabă felul în care era construit te impresiona inițial. Pomeții înalți îi dădeau privirii o notă de cruzime, iar degetele sale lungi apucau înadins ceva în aer când vorbea, de parcă ar fi aranjat niște decorațiuni.

Ceea ce-l definea pe Ciaran nu era neapărat frumusețea lui ieșită din comun, ci pacea absolută pe care o emana. Transmitea calm cu fiecare gest, cu fiecare privire sau cu fiecare hohot de râs. Nu căuta niciun refugiu în jur.

În genul acela de încăpere, în preajma operelor de artă, unde persoana cu care stai de vorbă se uită mereu pe lângă tine după un custode, el făcea notă discordantă. Deși nu arăta neapărat fericit, părea incontestabil întreg, ca și când lumea lui era în interiorul său.

2

Oare este posibil să iubești pe cineva doar văzându-l, fără să-l cunoști?

Cum aş putea descrie ce mi s-a întâmplat fără să folosesc cuvântul „iubire”?

Stăteam acolo, în galerie, și ceea ce simțeam nu era doar atracție sexuală (de care eram vag conștientă, ca de un zgomot de fond), ci și un sentiment pe care l-aș descrie drept compasiune, profundă și tulburătoare.

Prin asta nu vreau să spun însă că mă simt superioară lui. Pe tot parcursul vieții noastre împreună, l-am considerat pe Ciaran – atât în esență, cât și în aparență – mai bun decât mine.

Ce vreau să spun prin „milă” este că, doar privindu-l, mă încerca un sentiment acut de duioșie față de condiția lui, ca om. În acel moment, afecțiunea instinctivă și tristețea pe care le-am resimțit față de orice persoană s-au intensificat în așa măsură, încât mi s-a tăiat respirația.

Chiar și acum, după tot ce s-a întâmplat între noi, încă simt cât de tare m-a impresionat.

Ciaran n-a fost primul bărbat frumos cu care m-am culcat sau primul bărbat pentru care am făcut o obsesie, ci a fost primul pe care l-am venerat. Trupul lui avea să devină un lăcaș de rugăciune pentru mine, un loc unde mă lepădam de propria-mi carne însuflețită și

rămâneam doar cu a lui. Era ceva de o plăcere absolută, de o frumusețe desăvârșită.

Crezi că întâmplător îi numesc trupul un „loc”, un „lucru”? Că nu sunt conștientă cum te simți ca femeie vorbind astfel despre corpul unui bărbat? Ce știu eu despre corpul unui bărbat... și chiar toți dintre ei merită, ori au nevoie de un moment în plus de proslăvire?

Oare cum te simți când ești frumos, dar și invizibil când ți-o dorești? Să fii un bărbat frumos?

3

Ciaran mi-a surprins privirea, a schițat un zâmbet și a făcut ochii mari, în amintirea, speram, întâlnirii noastre anterioare. M-am îndreptat în direcția lui, iar el și-a încheiat conversația și s-a întors spre mine.

— Ah, tu erai! a spus, de parcă fusese planificat să ne întâlnim.

— Aceeași ca întotdeauna, am răspuns prosteste și m-am îmbujorat de rușine la auzul vocii mele parcă străine.

Vorbisem cu un puternic accent irlandez și o jovialitate exagerată. Ciaran avea un accent pe care nu-l puteam identifica. L-am întrebat:

— Cum te cheamă?

— Ciaran, a răspuns și a continuat de parcă mi-ar fi citit gândul: Deși doar taică-meu e irlandez, eu sunt danez.

În clipa aceea, m-am uitat în ochii lui și mi-a trecut rușinea, simțind fiorul de plăcere care plutea între noi.

Ne-am zâmbit timid.

— Ce părere ai de expoziție?

— Păi, ce să zic, e doar o adunătură de lucruri într-o încăpere oarecare, nu-i așa? am răspuns, încercând să vorbesc cât mai repede și mai animat cu putință. Nu înseamnă cine știe ce pentru mine. Eu am venit pentru băuturi.

El a ignorat ultima parte din răspunsul meu, pe care o spuseseam cu intenția de a pleca de acolo într-un loc unde m-aș fi simțit mai în largul meu.

— Nu-i cumva treaba noastră să încercăm să-nțelegem de ce sunt obiectele astea, tocmai în sala asta?

L-am suspectat că mă ia peste picior, dar mi-am dat apoi seama că vorbea serios.

— Nu mă pricep să discut despre artă. Sunt mai în măsură să discut despre alte subiecte. Dar în chestii de genul ăsta nu mă pot pronunța absolut deloc. N-am niciun sistem de referință.

Mi-a zâmbit din nou. Acum, cu o tentă clar sexuală, ba chiar triumfătoare în privire.

— Ei bine, mie exact asta mi-a plăcut dintotdeauna cel mai mult la artă.

— Ne luăm ceva de băut? am întrebat.

— Eu plec, și oricum au închis... Uite, ia-l pe-al meu.

Mi-a înmănat halba lui de bere aproape plină, după care și-a luat geanta.

— Ai vrea să ieși mâine cu mine la o plimbare?

Luând-mi expresia tâmpă drept acceptare, și-a scris numărul de telefon pe un șervețel și mi l-a dat.

— Bine, a adăugat în treacăt și a plecat.

La vremea aceea, locuiam într-o garsonieră în Ranelagh¹, la demisol, unde obișnuiam să las fereastra deschisă noaptea, ca să mă cațăr înăuntru când îmi uitam cheile, ceea ce mi se întâmpla destul de des. În prima seară când m-am instalat, stăteam întinsă în pat după ce terminasem de despachetat și îmi plimbam privirea peste toate mărunțișurile și obiectele colecționate: desene și bilețele de la foști iubiți sau prieteni, vederi, fotografii, bibelouri de porțelan, scrumiere vechi... Aveam nevoie de toate astea, le aranjam în jur imediat ce mă instalam într-un loc nou, dar acum, că eram singură, mi se păreau caraghioase. Arătau ca recuzita unei producții teatrale proaste, care încearcă să invoce o personalitate inexistentă.

De când trăiam singură, începusem să mă detașez de mine însămi într-un fel profund și grotesc cum nu mi se mai întâmplase până atunci.

Aveam și o viață socială, munceam, ieșeam în oraș la dans și la un pahar, și eram o companie amuzantă și plină de energie; le făceam ochi dulci bărbaților prin baruri și, uneori, mergeam acasă cu ei; le spuneam tuturor că-mi place să locuiesc singură, iar ei mă credeau, văzând cât de fericită păream.

Și chiar eram fericită când lăsam impresia asta. Nu sunt în stare să mint când vine vorba despre

1 Suburbie a Dublinului (n. tr.)

sentimentele mele, doar că acestea n-au coerență, n-au continuitate de la o oră la alta.

Și apoi mai era viața petrecută între pereții apartamentului meu, când încercam să mă torturez pe mine însămi prin capitulare și liniște. Nu puteam să fiu fericită singură și, știind că era un semn de slăbiciune din partea mea, încercam să rezist cât mai mult înainte de a ceda nervos, deși simțeam uneori c-o iau razna.

Să fiu cu alți oameni echivala pentru mine cu împlinirea. De-asta îmi doream să fiu îndrăgostită. Când ești îndrăgostit, n-ai nevoie de prezența fizică a celui iubit 24 de ore din 24 ca să te simți împlinit. Dragostea în sine susține și validează momentele proaste pe care, altfel, le-ai risipi în timp ce-ți exersezi statutul de persoană, umblând încoace și-ncolo prin apartamentul tău de rahat, abținându-te până la ora șapte ca să desfaci o sticlă de vin.

A fi îndrăgostit te binecuvântează cu un soi de grație. Un prieten mi-a povestit odată că, pentru a da mai mult randament la serviciu, și-a imaginat că e urmărit de tatăl lui sau de Dumnezeu în timp ce muncește. Asta însemna pentru mine să fiu îndrăgostită: un scut, un țel mai înalt, o promisiune către o entitate din afara mea.

În seara când m-am întâlnit prima oară cu Ciaran, m-am îmbătat mai tare ca oricând. Beția, la mine, se manifesta în două feluri. Prima se petrecea, în general, în singurătate și se năștea nu din dorința de a mă îmbăta, ci de a-mi petrece timpul într-un mod mai puțin jalnic. Era lentă, să zicem un pahar de vin la fiecare jumătate de oră sau cam așa, destul de moderată, deși niciodată mai puțin de o sticlă, și caracterizată printr-o autocompătimire siropoasă care se transforma uneori în violență.

Celălalt fel de beție era de departe excesiv și caracterizat printr-o bună-dispoziție exuberantă, apropiat

de manie; în asemenea seri cheltuiam sume uriașe de bani, peste posibilități – chiar mai mult decât de obicei –, pentru că, orice timp în afară de prezent mi se părea absolut nerealist, iar nevoile din prezent erau presante.

Excesul din acele nopți nu era niciodată deprimant în timp ce se manifesta, ci era justificat de tinerețe și de lipsa obligațiilor și a stabilității. De regulă, adulmecai nopțile de genul ăsta înainte ca ele să înceapă, după un oarecare iz de nebunie, când începeam să bem. Dădeam pe gât primele pahare, anticipând cu lăcomie apropiata dezinhibare și isterie. Erau lucruri pe care ne așteptaserăm să le avem până în acel moment, și nu le aveam.

Câteodată, în astfel de nopți, cunoșteam oameni diferiți de mine, oameni de bani-gata și care locuiau în apartamentele primite de la părinți la fel de firesc cum noi, restul, primeam brățări norocoase sau semne de carte la zilele de naștere. Un tip de genul ăsta era Rogers, mic de statură și agil, cu păr blond, mare, fluturându-i deasupra feței de porțelan ca a unui personaj din romanul Întoarcere la Brideshead². El abandonase facultatea cam în același timp cu mine. Am dat de el la o petrecere, câteva luni mai târziu și l-am întrebat cu ce se ocupă. Am rămas surprinsă să aflu că ocupa o poziție relativ bună într-o firmă mare de PR, având în vedere că amândoi aveam nouăsprezece ani și nicio calificare. Eu încă trudeam în slujbe mizerabil plătite ca vânzătoare sau barmaniță.

Când l-am întrebat, cu candoare, cum de-a găsit așa un aranjament, mi-a făcut cu ochiul și-a zis: „Numele de Rogers are greutate în orașul ăsta!” Era o afirmație suficient de respingătoare în sine, dar a devenit adorabil de absurdă când un prieten comun mi-a dezvăluit că,

2 Roman al autorului britanic Evelyn Waugh, care a fost publicat în 1945 și care urmărește destinul unei familii de catolici înstăriți, proprietari ai unui conac grandios, numit Brideshead Castle (n. tr.).

de fapt, firma era deținută de părinții lui. *Numele de Rogers are greutate în familia Rogers*, mi-am zis în gând, încercată de un resentiment crescând de fiecare dată când ne-am întâlnit după aceea.

Eu, asemenea prietenilor mei, eram o bețivană de nădejde și prin asta vreau să spun că pot să beau zdravăn, că-mi place să beau și că nu sunt dezagreabilă când mă îmbăt.

Viața mea a fost distrusă de mahmureli. În majoritatea dimineților, eram mai mult sau mai puțin mahmură, iar praf eram, poate, de două ori pe săptămână. Când era chiar nasol, îmi pierdeam zile întregi ghemuită în pat, derulând aiurea și fără nicio plăcere ecranul telefonului, închisă în repetitivitatea gestului ca formă de protecție. Printre draperiile lăsate trăgeam cu ochiul la soarele de după-amiază și-mi ziceam că e mai bine să aștept să se întunece. Eram speriată rău.

Odată, am completat un chestionar care stabilea gradul de dependență față de alcool. Ultima întrebare, în secțiunea ce se presupunea a fi destinată „alcoolicilor în fază terminală, cu risc de deces”, suna așa: „Ți se întâmplă adesea să te trezești cumplit de înfricoșat după o beție?” Și, când am citit-o, mi-am zis: *Cumplit de înfricoșat sunt exact cuvintele pe care le-aș folosi și eu.*

Cumplit de înfricoșat. Rezuma oarecum sentimentul de teamă al celor vârstnici pe care eu îl aveam în fiecare dimineață când mă trezeam. Mă trimitea cu gândul la descrierile cinematografice ale femeilor în vârstă aflate în pragul demenței, ale căror soți muriseră, și care nu-și mai aminteau detaliile casei lor; o suferință fără scop, totală, însoțită de perplexitate. Mă trezeam teribil de înfricoșată mereu.

William Faulkner, în stadiile lui deja avansate de alcoolism, călătorise odată la New York să-și viziteze niște prieteni și să vadă câteva piese de teatru. După zece zile de beție cruntă, dispăruse. Unul dintre prieteni se dusesese la el la hotel să vadă ce face și, după ce bătuse la ușă și îl strigase în zadar, insistase pe lângă personalul hotelului să-i dea voie să intre în cameră. Când dăduseră buzna înăuntru, îl găsiseră pe Faulkner aproape inconștient, gemând gutural pe podeaua din baie.

O duhoare ciudată, fetidă plutea în aer. Ferestrele erau larg deschise, deși afară temperatura scăzuse sub zero grade. Peste noapte, Faulkner se ridicase din pat, fiindcă i se făcuse rău, se împiedicase de țeava de la calorifer și căzuse. Își pierduse imediat cunoștința și nu simțise cum țeava de la calorifer îi ardea pielea de pe spate. Până să fie găsit, avea deja o arsură de gradul trei.

La spital, când îl chemaseră pe medicul lui, dr. Joe, acesta îl întrebase:

— De ce faci asta?

Faulkner, cu bărbia scoasă în afară, îi răspunsese:

— Pentru că-mi place!

Bennett, editorul lui, venise să-l vadă.

— Bill, începuse acesta – și mi-l imaginez cu capul plecat, studiindu-și mâinile care-i tremurau ușor, incapabil să-și privească prietenul în ochi –, de ce-ar face cineva așa ceva tocmai în concediu?

Faulkner se zbârlise puțin, apoi se ridicase în capul oaselor, îndreptându-și torsul lung.

— Bennett, e concediul meu, la urma urmei.

„De ce faci asta? Pentru că-mi place.”

Însemnând, nu neapărat că găsesc vreo plăcere, ci că e alegerea mea.

Căci nu înțeleg ceea ce fac, întrucât nu fac ceea ce vreau, ci fac ceea ce urăsc! [...] Ce om nenorocit sunt! Cine mă va salva de acest trup care mă duce la moarte?

Romani 7:15–25

În seara aceea, după întâlnirea cu Ciaran, am băut până am vomitat; iar vasele de sânge de deasupra și de sub ochi mi s-au spart. Mi-am plimbat degetul ușor pe ele, așa cum apăreau în oglindă, știind că aveau să devină însemne ale unui început.